AALE ALLIK

TEEKOND VALGUSENI

AALE ALLIK

TEEKOND VALGUSENI

Toimetaja: Irene Õmblus
Kaante kujundaja: Kaie Lilleorg
Küljendaja: Jaan Lehismets

© Kõik õigused kaitstud
Teose sisu eest vastutab autor

ISBN 978-9908-866-04-8

Pärnu 2026

Trükk:
Arial Bold
PRINT
Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Sisukord

PROLOOG 9
1. ESIMENE SAABUMINE VALGUSEMAJAKASSE 13
2. MÄLESTUSED VÕI UNENÄOD 25
3. OOTAMATUSED 30
4. RÄNNAK SÜGAVUSSE 47
5. VÄIKE ALEX JA LAILA 56
6. TAASKOHTUMINE 66
7. LÄBIMURRE ISAGA 72
8. MA KARDAN PIMEDUST 82
9. KULDSETE JUUSTEGA NAINE 88
10. SAABUMINE KERSTI LAAGRISSE 98
11. ESINEMINE LEIEKAGA 105
12. TANTRA TÖÖTUBA 112
13. MIS ON MINU JÄÄAUK? 121
14. REBIN TÜKKIDEKS 128
15. MUSTADE SILMADEGA ALEX 139
16. KLOUNITERAAPIA 147
17. KOHTUMINE PIMEDUSEGA 152
18. TAROÕHTU ALEXIGA 164
19. REIS VÕSULE 178
20. TEEKOND NAISELIKKUSE MENTORLUSENI 195
21. LEIEKAGA RESTORANIS 210
22. KADUNUD ASJADE PÄÄSTIK 215
23. KONSTELLATSIOON JAANUARIS 229
24. ANNIKA MENTORLUS „KIRJUTAME VALMIS“ 237
25. AUK 244
26. TÜHI TUBA 255
27. KES MA PÄRISELT OLEN? 262
28. HÜVASTIJÄTT 275
29. MÕTELUSTE ÕHTU 288
EPILOOG 311

PROLOOG

Pargin auto Riia maantee ääres seisva väikese beežika kivimaja ette, mille hiilgeaeg jäi tõenäoliselt Nõukogude Liidu aega. Keeran süüte välja ja kiikan kaassõitjapoolsest aknast välja, otsides poe sissekäiku. Kõige parempoolset akent ehib punaselt vilkuv silt „SEX SHOP“, nagu odavas Hollywoodi filmis.

Maja esiküljel on mitu sissekäiku, kuid tundub, et kesklinnapoolne uks juhatab poodi. Puhun korraks häälekalt välja ja mõtlen, et ma olen vist täiesti segane, kuid samas, ma olin juba kolm aastat vallaline olnud ning selle aja sisse ei jäänud mitte ühtegi tiivaripsutust. Isegi suudlust mitte! Ma ei suutnud otsustada, kas see on nüüd siis vooruslikkus või allakäik. Igatahes olin paar päeva tagasi otsustanud võtta vastutuse oma orgasmide eest enda kanda ja viia naudinguhetked täiesti uuele tasemele. No hästi, pean endale tunnistama, et sellesse poodi sisseastumine paneb mind punastama, kuid samas – ma olen keskealine kahe lapse ema ning seksuaalsuses pole tegelikult mitte midagi imelikku. Lõppude lõpuks peaks eneserahuldamine olema igale naisele sama loomulik kui isiklik hügieen.

Selliste mõtetega ronin autost välja ja võtan suuna maja poole, pika säärega saabaste kontsad asfaldil kõpsumas. Eile oli päris ränk sügistorm ning kollased ja erinevat tooni punakad vahtralehed on katnud peaaegu kogu tee. Tipin väsinud trepist üles ja haaran hoogsalt lingist, kui järsku seisatan. Tunnen, kuidas süda kiiresti põksub ja käed on kergelt higised.

„Laila, see on kõigest pood!“ ütlen endale tahtmatult kõva häälega ja avan ukse, mis valjult kriiksatab.

Minu saabumisest annab märku läbilõikav kellahelin. Kui silmad on ruumi hämarusega harjunud, avastan, et kedagi ei ole. Seisan hämmeldunult liikumatuna keset ruumi, kui tagatoast väljub

lühikese halliseguse poisipeaga kõhn naine, kelle nägu katavad pikad kortsude vaod.

„Tere päevast, preili!“ jõuab minuni kähe ja kare hääl.

Vaatan teda aegluubis, justkui kummitust. Libistan hetkeks pilguga üle tema seljataga olevate riiulite, mis on täidetud käeraudade, rihmade, vibraatorite, dildode ja palju muu mulle täiesti arusaamatu kraamiga. Vaatan uuesti enda ees seisvale naisele otsa ning olen täiesti segaduses. Olin oodanud seksikat, võib-olla isegi natukene vallatut võrksukkade ja miniseelikuga noort näitsikut, nüüd aga vaatas mulle küsiva näoga otsa hoopis pensionär, kes haises nagu tuhatoos.

„Khmm, tere! Kas teil dildosid on pakkuda?“

Ajan selja väärikalt sirgeks ja teen näo, et täna on minu jaoks täiesti tavaline laupäeva hommikupoolik.

„Ikka on!“ tuleb lühike ja konkreetne vastus.

Kärmelt laotab naine letile suure valiku vägagi erinevaid tooteid. Märkan ta soonilisi käsi. Huvitav, kas nende samade kätega hüpitab ta õhtuti ka lapselapsi? Mingil põhjusel ei suuda ma neid kahte nii erinevat maailma oma peas ühendada.

Üks dildo on õige peenikene, kuid nii pikk, et ma ei saa isegi aru, kui kaugele see ulatuma peaks. Ülejäänud varieeruvad minu mõistes üsna normaalsuse piirides. Müüja võtab ühe seksilelu karbist välja, eemaldab ümbritseva kilekoti ning demonstreerib seda uhkelt, mitmest eri küljest näidates.

„Selle kogupikkus on 18 cm, valmistatud pehmest ja painduvast silikoonist ning mugavat kasutamist võimaldab tugev iminapp!“ vuristab ta mulle kiiresti olulise info.

Tunnen, kuidas mul hakkab kõigest ümbritsevast pea natukene ringi käima. Selles poes on raske olla, sest siin lõhnab vastikult silikooni, tubaka ja veel millegi järgi. Äkki selle poe tagaruumi kaudu saab bordelli? Võdistan vastikusest õlgu.

„Ei, seda ma ei soovi!“ raputan rahulolematult pead ja näitan näpuga karbile, mis ei ole taassuletav. „Ma võtan hoopis selle.“

Lahtiselt kilekotis olevad eksemplarid tekitavad minus kõheda tunde ning fantaasia vormib erinevaid stseene dildode kvaliteedi kontrollist pärast tehasest väljumist. Minu väljavalitu pakendit õnneks korduvalt avada ja sulgeda ei saa.

„Aga seda toodet ma teile lähemalt näidata ei saa.“

„Väga hea, see sobib mulle suurepäraselt!“ olen emotsioonitult resoluutne.

1. ESIMENE SAABUMINE VALGUSEMAJAKASSE

Tee Valgusemajakasse ei ole tundmatu mitte ainult mulle, vaid ka Google Mapsile. See asuks justkui väljaspool ruumi, vaat et peaaegu teises dimensioonis. Just täpselt selline tunne mind autot parkides valdab. Minu üllatuseks on isegi parkla ümmargune, rääkimata Valgusemajaka jämedast silindrikujulisest tornist, mida katab klaaskuppel. Inimesed sosistasid, et Alex sai vanaisalt üsna kopsaka päranduse, mille ta seejärel oma täiesti ebapraktilisse unistusse investeerinud oli. Tema pere pidas seda vanaisa raha mitteaustavaks mõttetuks laristamiseks, kuid mees oli olnud jäärapäine, liikudes sihikindlalt vaid enda visiooni suunas.

Astun autost jaanuarikuisesse õhe. Kell on veidi enne kuut õhtul ning taevas siravad tähed. Täidlaseks keraks paisunud kuu peegeldab valgust nii merele kui ka rannaribale. Tänavalaternaid polegi siin vaja, mõtisklen endamisi. Astun vaid mõned sammud, lumi talla all krudisemas, kui seisatan uuesti, ajades peopesa õieli, et püüda pehmet lumesadu. Ma ei mäletagi, millal viimati nii suuri lumeräitsakaid nägin. Maad katab kohev valge vaip, kuigi on näha märke hiljutisest lumelükkamisest.

Silmitsen eemalt seda kummalist ehitist ja ahmin imetlusest õhku. Mingil seletamatul põhjusel mu pulss kiireneb ja südamelöögid kajavad kõrvus vastu. Torni seina katavad väädid. Kujutlen mõttes, milline võiks see suvel välja näha. Selles kohas on midagi nõiduslikku ja müstilist. Minusse tekib hirm, mida eirates alustan uuesti kõndimist vanaaegse ukse poole, mida kaunistab sepistatud koputi ning kiri VALGUSEMAJAKAS. Minu imestuseks pole rohkem midagi.

Katsun nikerdustega linki. Uks avaneb väikese kriiksatusega. Astun sisse. Mulle kummardab kõhn neiu, kes juhatab esimesel korrusel oleva garderoobi poole. Ma pole kindel, et see kõik siin minuga päriselt juhtub – mulle tundub, et oleksin justkui kinolinale fantaasiafilmi sattunud. Tõrjun elavad kujutluspildid silme eest ning suundun keerdtrepi poole, kaasas meeldetuletus, et tantsuõhtu toimub kõige üleval, klaaskuppelsaalis.

Olen terve elu kartnud kõrgeid kitsaid treppe. Need panevad pea ringi käima ja tekitavad klaustrofoobiat, sest mulle meenub iga kord, kuidas ma lapsena keldritrepist pea ees alla kukkusin. Vaatamata ebameeldivale mälestusele kõnnin siiski südilt mööda trepispiraali ülespoole. Lõpuks, kiirustamisest ja ärevusest hingeldades, olengi kohal ja haaran kõrgest käsipuust, mis ohutuse tagamiseks trepiauku ümbritseb.

Avatud planeeringu tõttu on kogu klaaskuppelsaalile hea ülevaade. Vaatan uudistades ringi ning jõuan peagi seisukohale, et kumerate seintega ümmargune ruum on kummaline, luues sürrealistliku õhustiku. Tõesti, see on koht väljaspool ruumi ja aega. Astun tubli mitu sammu kriiksuval põrandal edasi ning vaatan üles. Klaaskuppel on täiesti läbipaistev, kuu ja tähed tunduvad siinsamas, nii lähedal, et kui ma vaid natukene ennast sirutaksin, võiksin neid käega puudutada. Ahhetan lausa kuuldavalt, sest seda tunnet on võimatu sõnadesse panna. Ühendus maa ja taeva vahel. Keha katab kananahk ning ausalt öeldes hakkab mul isegi kõhe. Tajun energia peadpööritavat liikumist ülevalt alla ja alt üles, mis kokkuvõttes teeb mind uimaseks.

„Ole ettevaatlik, Alex sondeerib luba küsimata energiavälja. Kindlasti pane kaitsed ka peale!“ meenub mulle tuttava hoiatus, kuid ma tean kindlalt, et vaatamata hirmule see paik siin kutsub mind.

Keegi köhatab mu seljataga. Keeran end ehmatades kannapealt ringi. Ma pole kuulnud lähenemist. Peidan värisevad käed kiiresti seljataha, et mitte end reeta, kuid mehe pilgus on teadlik helk.

„Tere, mina olen Alex!“ ütleb ta viisakalt, samal ajal kergelt pead noogutades.

See oleks nagu stseen mõnest keskaegse kõrgklassi elu kujutavast filmist. Mehel on jalas meresinise-oranžikirjud haaremipüksid, üleval must T-särk. Ta ei kanna sokke ja särgivarrukad embavad meelalt tema treenitud lihaseid. Pool pead on kaetud üsnagi pikkade rastapatsidega, teine pool hoolikalt raseeritud. Ka habe näib värskelt aetud. Ma ei oska tema vanust hinnata, kuid ta tundub olevat minust vanem ja elukogenum. Temast õhkub mehelikkust ja enesekindlust ning ma olen täiesti kindel, et helesiniste tiibadega liblikate parv tõuseb mu kõhus lendu.

Vaatan Alexi helehallidesse silmadesse ja ei suuda end liigutada ega ka silmi ära pöörata. Alex köhatab uuesti ning katkestab sellega minu piinliku jõllitamise. Tunnen, kuidas põsed õhetama löövad ja püüan seda virila naeratusega varjata.

„Tere, mina olen Laila! Tulin tantsuõhtule,“ vuristan kiiresti, vahepeal isegi korraks kokutades.

„Väga tore! Jalanõud võid jätta siia suurele porivaibale,“ rehmab ta käega.

„Tänan,“ vastan viisakalt nagu korralik koolitüdruk, kiikan korraks Alexi poole ning märkan tema silmades lõbusat helki.

„No tore, nüüd ta naerab mu üle ka veel,“ mõtlen endamisi, kuid ei ütle rohkem midagi.

Jätan talvesaapad näidatud kohale ning liigun edasi teiste külaliste juurde. Jään silma pikkade blondide juustega naisele, kelle nägu mind nähes koheselt särama lööb. Ta võtab suuna minu poole, sirutab käe välja ning tutvustab end Älisina.

„Tere, Älis! Mina olen Laila,“ tutvustan ennast ja silmitsen teda uudishimulikult.

Älis on jõuline naine, kelles on tugevust ja tahtejõudu, kuid lainetena voogavad kiharad pehmendavad tema olekut. Naeratan talle tahtmatult. Tean täpselt, kes ta on – selle koha perenaine. Ta võtab mu külalislahkelt enda hõlma alla, näidates tantsuplatsi, kööginurka ja WC-d. Kui oleme kogu alale tiiru peale teinud, soovib ta mulle toredat õhtut ning palub viivitamatult märku anda, kui on mingi küsimus või mure. Tunnen end olulise ja nähtuna ning see meeldib mulle.